

Folket som muligt; man seer det endogsaa i Frankrig, hvor man nu, om ikke ganske, saa dog tilbeels har forladt den hidtil fulgte Vej og er kommen noget mere ind paa dette Princip. — Det, hvori dette Forslag først og fremmest skiller sig fra Commissionens, er, at det opgiver den Trebeling af det enkelte Mandstab i meest slette, nogenledes slette og slet ikke slette. Det er sikkert en særdeles heldig Forandring, thi der er ingen Tvivl om, at denne Subdeling i 3 Classer vilde have givet Anledning til Misundelse og Mistanke om uretfærdig Behandling. Hvad selve Udbannelsen angaaer, troer jeg ligeledes, at man kan være vel tilfreds med det Forslag, som her foreligger. I saa Henseende skal jeg, hvad Infanteriet angaaer, bede de ærede Medlemmer at lægge Mærke til den heldige Indretning, der er skeet, idet det aarlige indstrebne Mandstab skal uddannes ved den halve Deel af Bataillonerne; derved opnaaes for det Første, at Bataillonerne og Compagnierne blive saameget stærkere, altsaa saameget mere velsesdygtige, og dernæst, at Befalingsmandstabet, Officererne i Særdeleshed, ved det halve Antal af Bataillonerne kan faae den nødvendige Recreationsfrihed, Frihed for det daglige Slid ved Udbannelse og Indøvelse af Recrutter, hvilket nødvendigtvis i Længden maa fløde. Jeg kunde have ønsket, om en Saglyndig vilde have yttret sig, hvorvidt denne Tanke maafløe kunde være ført videre end alene til Infanteriet, f. Ex. ogsaa til Artilleriet. Ogsaa Udbannelsen af Befalingsmandstabet turde være heldigere ordnet i Regjeringens end efter Commissionens Forslag. I dette sidste havde man meent, at man skulde opnaae en tilstrækkelig Mængde af unge Mænd, der vilde gaae ind paa i 40 Maanedes at ligge til Tjeneste for da at blive udnævnte til Reserveofficer, Secondlieutenanter. Krigsministeren har vist fuldkommen Ret, naar han mener, at de Volkemidler, der skulde bære til at ligge saalænge i Tjeneste, ikke endnære opfundne, ja, det turde vel endog være tvivlsomt, om det vil være meget let at faae dem, selv efter dette Forslag, hvor de dog kun skulde ligge 18 Maanedes. Derfor er det vistnok fuldkomment rigtigt og ogsaa berettiget, at de udtages tvungent. Jeg vil ønske, at det maa lykkes, at et tilstrækkeligt Antal vil gaae ind

paa Officeresskolen; jeg har meget stærk Tvivl, om det vil lykkes; men det kan være, at det vil gaae bedre end man troer. Der blev igaar af det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 5te Valgkreds (B. Christensen) yttret en stærk Misforstaaelse med, at man ikke ganske var gaaet over til Veirsystemet, men havde bibeholdt Garnisonsystemet tilbeels for Alle og fuldstændigt for et saa stort Antal som 1,600 Mand, der jo skulde ligge i Garnison i 9 Maanedes. Jeg kan i saa Henseende ikke have nogen Mening om, hvad der i og for sig skal være det Rigtige; men indtil Videre maa jeg naturligvis være tilfredsstillet ved Krigsministerens Udtalelse baade i Motiverne og igaar om, at en fuldstændig Udbannelse i Veir vil blive altfor dyr, og, hvad angaaer de 1,600 Mand af Infanteriet, der vilde blive liggende 9 Maanedes længere end de øvrige, da kan jeg ikke nægte, at jeg troer, at det virkelig er aldeles nødvendigt. Man kan efter min Overbeviisning ikke stille Regjeringsmagten aldeles værgeløs i en saa stor By som Kjøbenhavn; det er Noget, som man ikke har seet nogetsteds i Verden, og hvor fredelig vor Befolkning end er hertilands, saa turde dette dog vel være for meget for langt. Iøvrigt skal jeg med Hensyn til Planen ikke gaae videre ind paa den; jeg maa blot tillade mig et Par Bemærkninger, hvad det specielle Vaaben Artilleriet angaaer. Selv for en aldeles Usaglyndig synes det at være noget mærkeligt, hvad der forlanges af en Batterichef i Forhold til, hvad der forlanges af en Compagnicommandeur og en Escadronchef. En Capitain af Infanteriet, der commanderer et Compagni, har paa Krigsfod 200 Mand at sørge for; til Hjælp dertil har han 1 Premierlieutenant, 2—3 Secondlieutenanter, 5 Sergeanter og nogle Corporaler; en Escadronchef har to Premierlieutenanter, to Secondlieutenanter og det samme Antal Underofficerer; han har at sørge for 120 Mand og 120 Heste. Begge disse Ting kunne vist meget godt gaae saavel i det Dieblis, der skal slaaes, som i Tiden forinden i Cantonnement, hvor de skulde administreres; men see vi nu hen til en Batterichef, saa har han under sig circa 200 Mand, circa 200 Heste, circa 27 Hjørtepæer og 8 Kanoner. Til Hjælp til at styre Alt dette, ikke